

[Ole Bjørn Kraft.]

har da heller ikke i sin tale, lige så lidt som andre, heller ikke det ærede medlem hr. Erik Eriksen, givet nogen som helst forklaring på, hvorfor det var nødvendigt at handle i hurtig og hast og dermed udelukke rigsdagen, den lovgivende magt, folkerepræsentationen, fra en virkelig indflydelse på den endelige afgørelse. Der var ingen ulykke sket ved at tage en forhandling, der var ingen ulykke sket ved, at rigsdagens partier havde fået lejlighed til virkelig at tage stilling. Men man *skulle* have afgørelsen, regeringen ønskede den, og de radikale og venstre sluttede sig straks til den.

Vort standpunkt, siger statsministeren, ville have skabt uro og usikkerhed og fortsat diskussion om kronens stilling. Ja, det afhænger virkelig af vor egen evne til at holde det indenlandske omkostningsniveau i skak, og jeg kan forsikre den højtærede statsminister, at såfremt man ikke nu fører en sådan politik, at dette sker, vil den samme fare og mistillid selv til den kurs, man nu har fastsat, opstå. Dette er et helt afgørende punkt for os, det er derfor, vi må lægge så stor vægt på den økonomiske politik, der nu skal føres.

Både den højtærede statsminister og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard skildrede i malende vendinger de ulykker, som ville være faldet over det danske samfund, hvis man ikke havde fulgt pundet til bunds. Det ærede medlem hr. Dahlgaard gik videst i sine profetier, og for at det rigtigt skulle gøre indtryk og den løftede pegefinger som sædvanlig skulle komme til sin ret, argumenterede han først i et længere afsnit af sin tale, som om det, der fra vor side var tale om, var, at kronen overhovedet ikke skulle nedskæres. Hele dette sortmaleri burde det ærede medlem ikke have ofret sine kostbare kræfter på, medmindre det har været hans direkte hensigt at forvirre befolkningens begreber med hensyn til, hvad det drejede sig om. Alle de befolkningsgrupper, hvis fremtid her blev skildret så fortvivlet, kan imidlertid sove ganske roligt, der er ingen, der har tænkt på at udsætte dem for det ærede medlems indbildte fare.

Naturligvis har jeg ikke bestridt, at landbruget rent øjeblikkelig ville få en mindre indtægtsnedgang, såfremt man ikke havde fulgt pundet fuldtud. Men på denne baggrund at tale om en stor landbrugskrise har ikke noget med virkeligheden at gøre, det er kun en oratorisk overdivelse, og den nedgang i landbrugets indtægter, som „Finanstidende“ ved en 15 pct.s devaluering

anslår til 275 mill. kr., ville blive modvirket dels ved, at vi i så fald fik billigere råvarer, end vi får nu, dels ved at vi havde fået et meget bedre argument for at få Englandspriserne for vore landbrugsvarer sat i vejret. Endelig er landbruget jo heller ikke uinteressert i, hvorvidt det danske omkostningsniveau, og dermed inflationen, skal blive holdt nede. Det er således højst tvivlsomt, om der for landbruget som helhed ville være „sket noget nævneværdigt“, som den ansete landmand, forpagter P. Rønholdt, Tybjerggaard, fornylig har sagt det.

Jeg vil også sige til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at han skulle ikke deltage i disse forsøg på sortmaleri. Det var ud fra sådanne betragtninger, at vi mente, og mener, at der også burde være taget hensyn til mellemstanden, som nu ensidigt kommer til at bære nedskæringens fulde byrde. Den højtærede statsminister og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard kan ikke bestride, at dette vil blive tilfældet. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard synes ikke at have meget at byde mellemstanden, når det eneste valg, han levner den, enten er fallitter og arbejdsløshed eller, som nu, en nedsat levestandard. Vi mente og mener, at byrderne burde have været fordelt mere ligeligt, så meget mere som den befolkningsgruppe, der her er tale om, funktionærer og tjenestemænd og andre, hvis indkomster ikke følger pristallet, deriblandt mange næringsdrivende, sparerne og pensionisterne, bestanding har måttet lide afsavn, og hvis realindkomster ligger langt fra førkrigsniveauet, medens andre befolkningsgrupper, dem, der nu skal undtages fra byrderne ved nedskæringen, har nået den samme og endda en højere realindkomst.

Vi er bange for inflationen, og vi har hele tiden været bange for inflationen. Det er derfor, vi har fulgt regeringens politik på dette område med så stor agtpågivenhed, også før devalueringen. Statsministeren benægter ganske vist nu, at der var inflationstendenser før nedskæringen. (Statsministeren [Hans Hedtoft]: Jeg beviste det!) Nej, højtærede statsminister, De gjorde et forsøg på at bevise det, men det mislykkedes — jeg skal komme til det med det samme. Statsministeren henviste til et studium af detailpristallets bevægelser og mente heri at finde en bekræftelse af sin påstand. Men hvorledes forholder det sig? Detailpristallet var i juli 1947 — altså før denne regerings tiltrædelse — 298, og det steg til 310 i april 1949. Så faldt det med 3 points i juli 1949. Det var imidlertid ikke et ud-